

nansudvalget med den ærede Minister, saa tvivler jeg meget om, at han vilde have stillet sig paa en anden Maade, end han har stillet sig i Dag. Den ærede Minister sagde, at der var ikke Arbejdsløshed i alle Kommuner, og at der var Kommuner, hvor man savnede Arbejdskraft. Jeg antager, at den ærede Minister her maa mene, at det er, for saa vidt Sommertiden angaar; thi hvis den ærede Minister kender Kommuner her i Landet, hvor man savner Arbejdskraft for Tiden, vilde han gøre mange Tusinde arbejdsløse Mennesker en stor Tjeneste ved at fortælle, hvad det er for Kommuner. Det er nemlig ganske sikkert, at mange, mange Mennesker vilde strømme derhen for at finde det Arbejde, de nu forgæves søge andetsteds. Hvis altsaa den ærede Minister kender saadanne Kommuner, hvor man ikke kender til Arbejdsløshed, men trænger til Arbejdskraft, vil jeg endelig bede ham oplyse os her om, hvilke Kommuner det er, for at arbejdsløse Mennesker kunne søge dertil og faa den Fortjeneste, som de nu saa haardt maa savne.

For øvrigt maa jeg sige, at den ærede Minister gik saa varsomt omkring dette Forslag. Han havde ganske vist nogle smaa Indvendinger imod det; han mente, at de Regler, der vare opstillede om Uddelingen af disse Penge, ikke vare heldige, at de fri Fattiggasser ikke vare det rette Organ at benytte, og at de vilde blive overbebyrdede med Arbejde. Det tror jeg nu paa ingen Maade. Jeg tror, at de fri Fattiggasser gennemgaaende netop ville være meget glade ved at kunne faa Midler i Hænde til dermed at afhjælpe noget af den Nød, der er omkring i Kommunerne, og jeg tør forsikre den ærede Minister, at her i Kjøbenhavn vil Kommunalbestyrelsen være meget villig til at administrere de Penge, som maatte tilfalde den. I den Henseende behøver den ærede Minister slet ikke at være ængstelig. Jeg tror ikke, der er en eneste fri Fattiggasse — og Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse medregnet — der ikke med Glæde vilde modtage disse Penge.

Dernæst sagde den ærede Minister, at der her i Tinget foreligger et Lovforslag om det samme Emne, og mente vel saa, at vi ikke kunde behandle det Forslag, der her er stillet paa Finansloven. Dertil vil jeg sige, at den ærede Minister behøver ikke at stille sig saa uvidende an i saa Henseende. Den ærede Minister ved godt, at det Forslag, som foreligger her i Tinget, har været indbragt Aar efter Aar,

uden at det nogen Sinde er kommet til Forhandling. Det er nu i Øjeblikket henvist til et Udvalg, hvis Formand er det ærede Medlem for Køge (Alberti), og dette ærede Medlem, der jo ellers er en stor Arbejdskraft, har endnu ikke haft Tid til at sammenkalde et eneste Møde, men det er jo muligt — det kan det ærede Medlem oplyse os om, da han, som sagt, staar som Formand for dette Udvalg — at Forslaget skal frem til Forhandling. Det vilde glæde os. Men der er, som sagt, ingen Sandsynlighed for, at Forslaget vil komme frem til Forhandling. Jeg kan derfor ikke andet end fremdeles anbefale dette Forslag. Der er udmærket; Trang dertil, og de Folk, der skulle have denne Understøttelse, ere i alle Maader værdige og fortjente til at faa den.

Naar den ærede Minister lod forstaa, at han heller vilde gaa en anden Vej, nemlig den, at sætte Arbejder i Gang, og talte om de store Arbejder, der skulde paabegyndes i Kjøbenhavn ved Forlængelsen af Nordvestvej, et Arbejde, der vilde andrage 630,000 Kr., saa vil jeg oplyse, at det slet ikke er den ærede Ministers Fortjeneste, at dette Arbejde foreligger. Det er ikke noget Statsarbejde, det er et Arbejde, Kjøbenhavns Kommune har vedtaget at udføre, og hvortil der kun udfordres Ministerens Sanktion. Det er altsaa ikke i mindste Maade Ministerens Fortjeneste, at dette Arbejde kommer i Gang; det er Kjøbenhavns Kommune, som tænker paa at ville sætte dette Arbejde i Gang i en nær Fremtid.

Naar den ærede Minister talte før om vort særlige Lovforslag, vil jeg sige, at der er en meget væsentlig Forskel paa det Forslag, der foreligger her paa Finansloven, og vort andet Forslag, idet nemlig Lovforslaget har en permanent Karakter. Det er Meningen, at der Aar efter Aar skulde ydes et Tilskud, og at dette Tilskud skulde ydes til de Foreninger, som i Forvejen have iværksat en Understøttelse af arbejdsløse, medens det Tilskud her er Tale om paa Finansloven, hvilket ogsaa fremgaar af de Motiver, der følge Forslaget, er et ekstraordinært Tilskud, som skulde ydes en Gang for alle. Disse to Forslag staa altsaa slet ikke i Modstrid med hinanden. Man kan under alle Omstændigheder ikke skyde sig hen under det forelagte Lovforslag, da Erfaringen viser, at det slet ikke bliver fremmet. Derfor have vi, som sagt, forsøgt, om det ikke kunde lykkes, at komme frem ad den Vej, her er foreslaet.